

Довженко (1977)

Вінграновський Микола Степанович

I

Благословенні води літ,
Літа Десни благословенні
І часу вічного політ
В однім осяянім іменні.

Благословенна срібна твердь
Землі і неба, дня і ночі,
І золоті вогневі очі,
Де обнялись життя і смерть.

Священна чаша доброти
В руках всеспільності й любові
І світ, об'єднаний у слові
Краси, і правди, і мети.

Благословенна світлотінь
Судьби в щасливім одкровенні.
І многокрилля поколінь
В однім озоренім іменні.

II

— Гей, ви, мої воли, та по степу,
А моря не видно...
Ходить море під собою —
Не доїдемо...

Виглядає зоря з-за гори —
Не надивиться.
З гори та під гору від щастя до горя —
Притомилися...

Гей, далеко степу по стеблині —
Не настачило...
Буде чи не. буде хто-небудь в долині —
Там побачимо...

Має себе море в одній воді —
Сині віхоли...
Гей, ви, мої воли, воленько на волі,
Вже й доїхали...

III

Цвіркун сокиркою січе
Весло з водою, зими й весни.
Дрімає небо, і тече
Дорога зір на давню Десну.

По тій дорозі хто пройшов,
Той знає, що ті версти варті...
Але — там першою Любов
На грізній на своїй на варті.

Вона в душі його стояла,
Коли кривавивсь світ при нім,
І, як могла, оберігала
Його в стражданні золотім...

Вій був щасливий. В нім свободи
Огромний подих не защез.
Вій мав за честь судьбу народу,
Мав Революцію за честь.

У бистролітті, де немає
В безсмертя паспортів і віз,
Його нам образ воскресає,
Його надія — Комунізм.

1977

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/dovzhenko